

el Tauler

Especial Sant Jordi 24

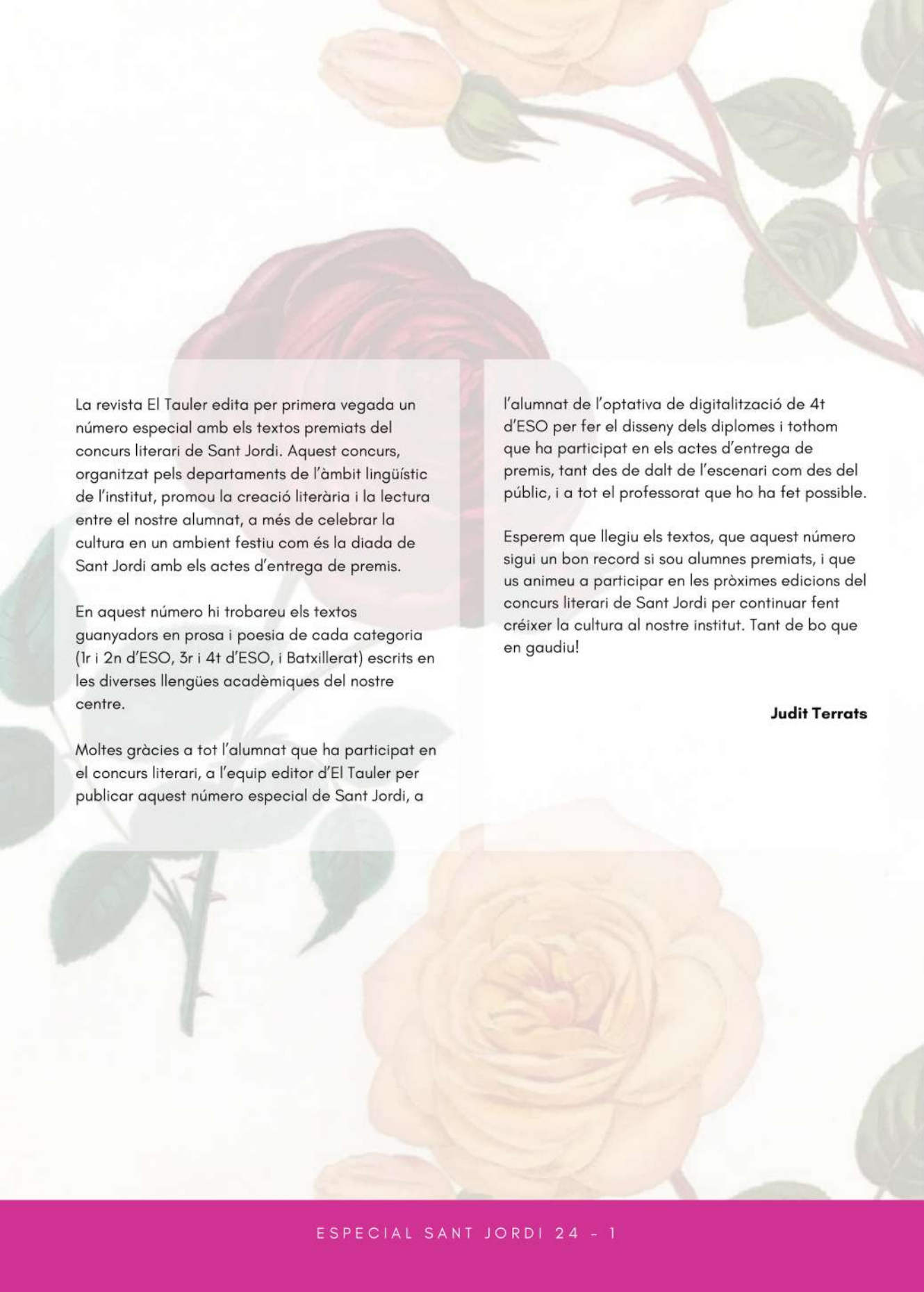
UNA REVISTA DE I PER A ALUMNES
DE L'INSTITUT MILÀ I FONTANALS DE BARCELONA

REVISTA EL TAULER • ESPECIAL DIADA DE SANT JORDI 24
INSTITUT MILÀ I FONTANALS DE BARCELONA

La revista El Tauler edita per primera vegada un número especial amb els textos premiats del concurs literari de Sant Jordi. Aquest concurs, organitzat pels departaments de l'àmbit lingüístic de l'institut, promou la creació literària i la lectura entre el nostre alumnat, a més de celebrar la cultura en un ambient festiu com és la diada de Sant Jordi amb els actes d'entrega de premis.

En aquest número hi trobareu els textos guanyadors en prosa i poesia de cada categoria (1r i 2n d'ESO, 3r i 4t d'ESO, i Batxillerat) escrits en les diverses llengües acadèmiques del nostre centre.

Moltes gràcies a tot l'alumnat que ha participat en el concurs literari, a l'equip editor d'El Tauler per publicar aquest número especial de Sant Jordi, a

l'alumnat de l'optativa de digitalització de 4t d'ESO per fer el disseny dels diplomes i tothom que ha participat en els actes d'entrega de premis, tant des de dalt de l'escenari com des del públic, i a tot el professorat que ho ha fet possible.

Esperem que llegiu els textos, que aquest número sigui un bon record si sou alumnes premiats, i que us animeu a participar en les pròximes edicions del concurs literari de Sant Jordi per continuar fent créixer la cultura al nostre institut. Tant de bo que en gaudiu!

Judit Terrats

Sant Jordi 2024

3r i 4t d'ESO de 8:55 a 9:50

Acte d'entrega de premis concurs literari Sant Jordi 2024 i proves Cangur 2024

Lloc Milàway

1r i 2n de batxillerat de 10:15 a 11:15

Acte d'entrega de premis concurs literari Sant Jordi 2024 i proves Cangur 2024

Lloc Milàway

1r i 2n d'ESO d'11:45 a 12:40

Acte d'entrega de premis concurs literari Sant Jordi 2024

Lloc Milàway

3r i 4t d'ESO a les de 13:00 a 14:00

Gran final del torneig de futbol 2023-2024

Lloc pati gran

The background features a detailed illustration of roses. At the top, a large, vibrant red rose is shown in full bloom, with several green leaves and a small bud. Below it, a yellow rose is depicted, also in full bloom, with a bud and green leaves. At the bottom, another large red rose is shown, similar to the one at the top, with green leaves and a thorny stem. The roses are set against a plain white background.

Premis
Sant Jordi 24

Caçadors de fantasmes

Aquesta història és la d'un grup d'amics que la seva feina és caçar fantasmes. El Tom, el Jerry, la Cristina i la Gelana són dos bessones que han anat sempre junts des de petits. Són molts especials, les dues noies estan enganxades a l'alçada del muscle i els nois, allò que els fa únics, és que un és de pell molt fosca i l'altre de pell molt blanca, quasi transparent.

Aquestes característiques els van donar molts problemes de petits, però els han unit i els han fet més forts.

I, com van arribar a ser caçadors de fantasmes? Doncs, com no trobaven feina, un dia mirant per l'instagram, van veure que la NASA ofería un curs d'aprendre a caçar fantasmes en línia, i allí que es van apuntar.

Les classes van ser molt interessants i van fer les seves pràctiques a l'Institut Milà i Fontanals perquè, com ja haureu sentit, en aquest centre, per les nits o també pel dia,

corren els fantasmes de les dones que van estar empresonades a l'antic edifici. Les pràctiques consistien en passar la nit voltant per dins l'Institut. Feia una mica mica de por quan era de nit, tan gran i tan buit. Jerry, tenia molta por, sort que la resta no en tenia gaire. Faltaven poc dies per acabar les pràctiques i no havien trobat cap fantasma. Al 6è dia, la cosa va canviar, i mentre estaven a la classe 666 sopant, un espectre els hi va robar el menjar davant la seva cara. L'espectre va desaparèixer però ells van veure on s'havia amagat. Van obrir la porta que es trobava a l'armari de darrera la taula de la professora i... sabeu què va passar? Se'l van trobar menjant la sopa de la Gelana!

Per fi veien un fantasma, ara sí que aprovarien el curs de la NASA! Estaven molt emocionats i amb ganes de fer-li moltes preguntes, però no entenien el que els deia el fantasma. Ràpidament van anar al taller de

tecnologia i van construir un Aparater, un aparell per traduir la llengua dels fantasmes.

Resulta que l'espectre era un professor de matemàtiques assassinat pels seus alumnes, per haver-los suspès a tots. Tenia 100 anys i feia 80 que vagava pels passadissos de l'institut. Ja no podia més, volia descansar. Poc a poc, van anar entrant a l'aula altres fantasmes que eren professors i alumnes i que, a l'igual que el professor de matemàtiques, en Jolen, s'havien quedat atrapats entre el cel i la terra.

Tots els hi van explicar les raons per les quals estaven allí atrapats: suspendre matemàtiques, català i castellà, amagar-se pels passadissos, molestar als companys, no cuidar els llibres, vapejar al bany... moltes raons els havien portat a convertir-se en fantasmes.

Tots els fantasmes van demanar poder deixar de vagar per l'institut i els nostres protagonistes van iniciar una aventura que els portaria a descobrir com salvar-los a tots.

Van buscar a totes les persones que havien fet mal, els van reunir a la sala Milaway amb el jutge dels fantasmes qui els va transmetre que la única solució per deixar de ser fantasmes era poder-se perdonar i així ho van fer!

Des d'aquell dia els 4 bessons s'han fet tan virals i són coneguts com "Els Quatre Fantasmagòrics". De fet, han creat un súper negoci on no deixen de caçar fantasmes! Necessiteu els seus serveis?

Mujtaba Subhani
Nishat Tasnim
Habib Ur Rehman

SIEI 2n ESO

Estimar-te

Si no existissis
demanaria al cel que et creés
Si no et veiés
demanaria quedar-me cec
Si no em miressis
el meu cor deixaria de ser batec
Estimar-te és el meu destí
Estimar-te és el meu poema
Estimar-te és vida

**Nishat Tasnim
Mujtaba Subhani
Habib Ur Rehman
Coraima Claveria
Eliber Novas**

SIEI 2n ESO

El meu lloc

El meu lloc, el lloc que porto tant de temps buscant, tindria una casa construïda amb totes les coses que m'agraden, totes, perquè són vàlides, i estaria pintada amb alegria passió i energia. No tindria sostre, i així podria veure les estrelles, sentir la pluja i estendre fins al cel les meves voraces ganes de saber. Estaria plena de llibres, abraçades càlides, arracades, retoladors; tindria sempre la porta oberta a la gent que estimo.

Quan m'endinso en els mons dels altres m'engoixo perquè sento que no encaixo allà, i segurament trobaran que soc massa diferent per poder-me acollir temporalment. Però, en el fons, crec que és perquè vull trobar la meva llar, allà on pertanyo, on realment pugui ser, bé, tot els que soc.

Ara m'adono que no cal que m'entafori entre la gent, ni busqui el món on pertanyo, perquè ja sé on és el meu lloc. Jo soc el meu propi lloc. El meu lloc és amb mi mateixa, i allà on vulgui anar, és on he d'anar.

Júlia Tineo
2n ESO C

El cor

El cor, un múscul incansable,
que bateja dia i nit,
que bombeja sang sense parar,
i que ens dóna la vida.

El cor, que sent emocions,
que estima i odia,
que pateix i gaudeix,
i que és el centre del nostre ser.

El cor, que guarda secrets,
que amaga desitjos,
que conserva records,
i que és un laberint d'emocions

El cor, que és fràgil i vulnerable,
que necessita protecció,
que busca amor i companyia,
i que és un símbol d'esperança.

El cor, que és un miracle de la vida,
que ens fa sentir humans,
que ens connecta amb el món,
i que és un regal preciós.

Yahya Lahihi
2n ESO D

Noia misteriosa

Ella és una noia. És una noia musulmana. Ella va néixer a Barcelona l'any 2010. Va arribar al Pakistan quan tenia un any i mig. Ella i la seva mare van arribar al Pakistan per conèixer el seu pare i va tornar a Barcelona quan tenia dos anys.

Ella va estudiar p-3 i p-4 a Espanya i ella parlava català i castellà millor. Ella va marxar al Pakistan quan tenia cinc anys i va oblidar català castellà. Ella va estudiar a l'escola The Cambridge Model School Bogi Chack a Pakistan. Quan era a Pakistan era monitora de la seva classe i tenia moltes amigues en la seva escola.

Ella és de Kasyal al Pakistan. Kasyal és un poble molt gran. Els carrers de la Kasyal són molts grans. Les cases són molt netes i grans. Hi ha 4 mesquites a Kasyal. Les mesquites són molts grans i sempre hi ha molta gent. Hi ha molts animals per exemple gossos, gats, cavalls, galls, gallines tortugues, conills i vaques. Hi ha molts jardins. Hi ha moltes flors i arbres. Hi ha cotxes. Hi ha molts plats bons a gaudir. Hi ha una escola. Hi ha un hospital. Hi ha moltes botigues. No hi ha barris. No hi ha muntanyes. No hi ha platges. No hi ha parcs. Hi ha molt bona gent que sempre ajuda. En Kasyal totes les persones viuen com una família.

Ella té una casa molt gran. En la seva casa hi ha 4 habitacions. Hi ha 3 lavabos. Hi ha una cuina. Hi ha 2 menjadors. Hi ha 2 trasters. Hi ha una escala. Hi ha un jardí molt gran. En el jardí hi ha moltíssimes flors, arbres i fruites. Hi ha una moto. Hi ha un autobús. Hi ha un gos. Hi ha 15 portes. Hi ha 12 finestres. Hi ha una sala.

Al Pakistan li agrada sortir sola perquè parla urdú. A Espanya no li agrada sortir sola perquè no parlo català castellà. Jo tinc molts familiars a Pakistan i a Espanya jo tinc 16 familiars.

Trobo a faltar la meva ciutat. Trobo a faltar les meves amigues. Trobo a faltar la meva família. Trobo a faltar la meva escola. Trobo a faltar la meva casa. Trobo a faltar el meu gos. Trobo a faltar les estones que passava al carrer jugant amb les meves amigues.

A ella li agrada vestir vestits llargs, pantalons llargs i mocador. A ella li agrada llegir Al-Quran cada dia. A Ella li agrada resar 5 vegades cada dia. A ella li agrada ser professora o directora de banc.

Ayesha Mohammad Hussain
2n ESO

Era de cendres

COMENÇAR

Ja fa quinze anys que estem així, des d'aquell moment tot va canviar. Visc amb el meu germà gran i la meva mare. El meu germà és més gran que jo, però sempre m'ha cuidat molt, i la mare és bastant jove, ja que ens va tenir quan era adolescent.

Sempre hi ha silenci als carrers, i si surts quan no toca i et veuen els soldats, el més probable és que et portin amb ELL. Ningú sap del tot qui és, però els que l'han vist, mai han viscut per explicar-ho.

Fa dos anys va començar una guerra, la guerra més gran de la història. Queien bombes constantment i els carrers eren plens de soldats. Disparaven a tot aquell que semblés l'enemic, i amb tot aquell em refereixo a qualsevol que estigués al carrer. Després de dos dies, tot va acabar. Els guanyadors es van autoproclamar dictadors...

Havies de treballar per a ells, com a mínim una persona de cada família, i hi havia un toc de queda de set de la tarda a set del matí.

A la segona setmana de començar tot, van assignar patrulles de soldats a certs barris. Si no tenies un bon comportament o intentaves manifestar-te, els soldats et castigaven, i al quart cop, et portaven amb ELL.

Per la ràdio escoltàvem totes les morts diàries dels barris pobres (no érem molt rics, però encara teníem una mica de

llibertat). En aquests barris habitaven els que havien perdut la guerra i els quals ara treballaven a mines i vivien en condicions molt dures.

Dies després van construir tanques al voltant dels barris per evitar que la gent intentés escapar.

Al final la gent ja acceptava el fet d'estar allà tancat i les generacions més joves ho veien com una cosa normal, al cap i a la fi, ja havien nascut en aquelles circumstàncies. Igual que hi havia gent d'acord hi havia gent en desacord. Com el poder es va quedar amb totes les riqueses i vivien com volien, no feien servir les ràdios, però nosaltres, els pobres, com que no teníem res sí que les fèiem servir.

Van ser mesos reunint-nos d'amagat i van ser molts mesos preparant-nos física i mentalment. Després de la gran guerra van quedar armes i parts d'armadures, les quals vam recollir i guardar. Volíem assegurar-nos tenir protecció i armes per a la batalla. Ja només quedaven dos dies i tot estava planejat. Tot el que anàvem a fer, i com reaccionaria l'enemic.

DIA 0

Eren les 5 de la matinada, la tensió es respirava, tothom estava a punt.

Feia molt de temps que preparàvem tot el necessari, era el moment, el fet de poder alliberar-nos d'aquesta dictadura, d'aquesta opressió, de no poder sortir de casa o anar on vulguem, de ser lliures.

El primer pas va ser desfer-nos dels soldats del barri, va ser fàcil, ja que no eren molts i nosaltres sí. El segon pas va ser arribar a la capital, el centre de tot, arrasar amb tot el que hi havia.

Vam arribar, efectivament, a la capital, ja s'havien adonat del primer atac, així que ja s'estaven preparant. Érem prou gent per enderrocar la dictadura, vam entrar amb totes les armes, amb totes les que teníem. Al final, després d'una dura batalla, amb moltes morts, ho havíem aconseguit? Ja estava? Havíem guanyat?

A partir d'aquell moment podíem fer el que volguéssim, com abans.

En aquella guerra vam perdre molts amics i veïns, però ells sabien per què lluitaven, sabien que ho havien fet per alguna cosa.

Després de tants anys de terror, ja estava. Els nens podrien tornar a sortir al carrer a jugar sense por. Es respirava un aire diferent, de satisfacció, de tranquil·litat. I tot i estar molt feliç sabia que seria estrany tornar a la "normalitat".

Alexandra Tarrés
4t ESO A
Fotografies: Pexels

Arbi, no pitis el final

Ja sona el xiulet inicial,
tot es comença amb alegria
el principi d'un trist final
no acaba com m'agradaria.

Ell t'ha assegut a la banqueta
quasi que no et deixa fer res,
no veus el final de la meta
crec que no aguantes molt més.

Em fa molt mal veure't així,
em fa molt mal seguir així.
No vull pensar les conseqüències,
no vull que em donin condolències.

Tu caus però t'has d'aixecar
i sembla que pots remuntar,
però la vida t'ha guanyat
i el teu partit ja s'ha acabat.

Núria Olivé
4t ESO A
Fotografia: Pexels

La noia especial

És una noia que es diu Frida. Ella és divertida, xafardera, una mica seriosa i també és enutjosa.

A ella li agrada viatjar per això té d'objectiu ser hostessa de vol quan sigui gran. També li agrada jugar a voleibol. A ella li agraden molt els animals. Com a ella li agrada viatjar va viatjar a l'Equador. Ella els ve a parlar una mica de la seva ciutat i que troba a faltar.

Ella és la noia especial. Ella és de Colòmbia i la seva ciutat es diu Bogotà. És molt gran i hi ha cotxes bonics. Té parcs de diversions molt grans i molt bonics. Té un aeroport que es diu el Dorado. És molt, però molt gran. Té una aerolínia anomenada Avianca. És una de les més famoses de tota Colòmbia.

A Colòmbia també hi ha una cosa molt famosa on van tots els viatgers, estrangers i altres persones. Allà al famós Monserrate, hi ha una església. Monserrate està ubicat al centre de Bogotà. Per arribar a l'església es pot fer de tres formes, en telefèric, funicular i més *chevere*, pujant 1.034 escales, ja que es pot veure tota la ciutat.

A Colòmbia també hi ha un teatre que es diu Teatre Major Julio Mario Santo Domingo. A Bogotà també està ubicat l'estadi Nemesio Camacho El Campín. També hi ha una cosa anomenada El salt de Tequendama. Al Salt de Tequendama hi ha una casa on es va gravar la pel·lícula *EL Coco*. No només això, ja que allà hi ha persones que es van tirar traient-se la vida.

Hi ha una llegenda que es diu la llegenda del Salt de Tequendama. Aquí es pot tastar una cosa que és l'aigua de panela amb formatge.

Ella troba a faltar el parc de diversió, el Campín. Ella troba a faltar Monserrate perquè ella pujava a les atraccions amb la seva mare i les seves amigues. Troba a faltar el salt de Tequendama perquè anava amb la seva mare.

Del seu viatge a l'Equador té molts records. Ella va viure a l'Equador durant 4 anys. Quan va arribar a l'Equador tenia moltes amigues, sortia a menjar a la nit i jugava a saltar a la corda. Després va entrar a estudiar a un col·legi molt bonic que era de monges. Allà, va tenir més amigues. Amb aquestes amigues sortia els diumenges a passejar a Les Palmes (La platja). Troba a faltar les seves amigues i els seus amics perquè sortia amb ells i elles. També troba a faltar els seus animals que es diuen Copito, Mia i Junior. Troba a faltar menjar la panotxa amb mantega i sal a la nit. També troba a faltar als seus cosins per jugar junts a la tarda i a la nit.

L'Equador és molt bonic. Les ciutats de Guayaquil i Quito, són molt grans. A Guayaquil i a Quito hi ha molt de comerç.

La noia especial de vegades se sent trista perquè troba a faltar molt les seves amigues i perquè sent que a Barcelona no té les mateixes amigues que a Colòmbia o que a l'Equador. Troba a faltar el menjar colombià i equatorià. També troba a faltar la guanàbana. Troba a faltar la seva família. Al principi quan va arribar se sentia una mica trista perquè no tenia amigues i estranyava la seva mare i a la seva família i no coneixia ningú. Ara té amigues i amics, però continua estranyant molt a la seva mare, als seus germans i a les seves amigues del seu país Colòmbia i de l'Equador.

Nikoll Dayana Romero
3r ESO B

Entre un cel efímer i un desert etern

Quan em desperto el primer que noto és la fredor del terra. Com si fos un terra de marbre, un marbre massa fred i massa llis com per ser real. Les meves mans llisquen per la seva superfície intentant trobar alguna cosa més que només terra, però fallen en la seva búsqueda. Obro els ulls, almenys crec que ho faig, però no veig res. M'he de tocar els ulls amb les mans per assegurar-me que els tinc oberts. M'incorporo a poc a poc, a les palpentes, fins a quedar-me asseguda. Tot és negre al meu voltant. M'he quedat cega? Podria ser, però, jo mai he estat cega... O sí? De sobte tinc por. La meva respiració s'accelera, començo a tremolar... Per què no recordo res de la meva vida?? Començo a pensar i a pensar. Burxo dins el meu cap intentant trobar ni que sigui una engruna del que podria haver estat la meva vida fins aquest moment, però no trobo res. És frustrant. Tinc ganes de plorar però les llàgrimes no em surten i encara em frustro més. Pico amb el puny al terra i deixo anar un crit. Intento calmar la meva respiració. Doncs potser sí que sóc cega després de tot. Aquest pensament fa que se m'escapi un riure traïdor. Quina situació més absurda. Una noia cega, asseguda enmig d'un desert de marbre on no hi ha ni vent, ni so, ni calor, ni una ànima humana. Només jo i la fredor del terra. Ric una mica de la situació però el meu riure ràpidament torna a convertir-se en un plor. El meu lament, però, no dura gaire perquè, de sobte, la meva suposada cegesa desapareix. Tota la negror que abans havia estat observant va essent substituïda ràpidament per un color ataronjat. Entretanco els ulls i m'aixeco del terra ràpidament.

Sembla que el cel cremi. "La sortida del sol", penso. Però de seguida aquest pensament s'esborra del meu cap. El que els meus ulls estan presenciant és massa bonic com per ser real, d'una bellesa antinatural. El color taronja, massa viu; les formes i dibuixos que creen els rajos de llum, massa perfectes i la llum que emet el cel, massa brillant. M'adono que, tampoc pot ser la sortida del sol, perquè, tot i que el cel s'ha il·luminat no hi ha sol. Arrufo les celles sense entendre res. Els meus ulls, es van acostumant a la llum fins que ja no he de tapar-me'ls amb el braç. Decideixo aprofitar la llum per mirar al meu voltant. Giro sobre mi mateixa i miro en totes les direccions però no veig res al meu voltant. Només un cel taronja i un terra de marbre blanc que s'allarga quilòmetres i quilòmetres a la rodona. El marbre està tant net que m'hi puc veure reflectida. Aleshores m'adono que puc veure el meu reflexe per primera vegada. O almenys, que jo recordi, és la primera vegada que em veig. M'agenollo al fred terra i miro el meu reflexe. En ell hi veig a una noia jove. Tindrà uns vint-i-dos o vint-i-tres anys com a molt. El seu cabell, que li cau com una cascada de rinxols fins les espatlles, és d'un color castany cendra i els seus ulls, ara vermells després d'haver plorat, són del mateix to. La seva mirada és profunda i la seva cara allargada. La noia, porta un vestit blanc senzill que li deixa al descobert les espatlles quadrades i ossudes. "Així que aquesta sóc jo", penso. Somric i al fer-ho veig al meu reflexe que se'm fa un forat a la galta dreta. Això em fa somriure més. Em dispo a aixecar-me de nou, preparada per caminar fins a la fi del món,

si fa falta i trobar a algú, però no em fa falta, per què quan aixeco la mirada veig una figura davant meu. Es tracta d'una dona. No sabia quina edat posar-li. Els seus trets són joves, però en el seu rostre hi veig arrugues i en la seva mirada segles de records. El seu cabell rapat sembla blanc, però quan m'hi fixo millor, m'adono que és d'un to plata, com la lluna quan es reflecteix en un estany. La dona, porta un vestit de color marfil que li tapa fins i tot els peus. A sobre, hi du una capa densa de color negre bru. Sembla feta d'alguna pell d'animal però no sabia dir de quin. La dona té la pell fosca i brillant sota la llum taronja i els seus ulls, del mateix color de la seva pell, estan clavats en mi. Amb tot, la dona és preciosa. La seva presència m'espanta però a la vegada em desperta curiositat. Penso que em cridarà l'atenció per a qualsevol tonteria o que em dirà alguna cosa, però no ho fa. Es crea un silenci. A ella no sembla que li importi gens però a mi m'incomoda molt així que dic:

—Hola. —la veu em surt rasposa i greu. Dec portar molt de temps sense parlar. M'aclareixo la veu tossint una mica.

'Hola, Renee'. Miro al meu voltant buscant l'origen d'aquella veu profunda i greu dins el meu cap, 'aquí', diu de sobte la veu. Miro cap a la dona 'Sí. Sóc jo la que et parla'. Quan ella diu aquestes paraules els llavis plens i gruixuts no se li mouen. La seva cara roman impassible mentre "parla". 'Has escollit ja?'

—Escollir? —pregunto mentre em torno a posar de peu. Noto el fred del terra en els meus peus descalços— Escollir què? On sóc? Em dic Renee? Qui ets tu? Per què saps el meu nom? 'Jo sé moltes coses, sé molts noms. Abans jo també en tenia un, de nom' diu ella 'Però fa molt de temps d'això, tant, que ja no ha quedat ningú per a recordar-lo. Els humans m'heu donat molts noms. Però em pots anomenar Mort. Si ho vols'.

Noto que se'm atura el cor.

—Sóc... sóc... —respiro fons— Sóc morta? 'Sí'. Sento ganes de vomitar. Se'm tapen les orelles i respiro massa de pressa.

Bé, de fet encara no. Però ho estaràs d'aquí poc. Ara ets al que anomenem l'entremig."

—Però... però si sóc "morta", —em costa dir aquestes paraules— per què segueixo respirant? Per què el meu cor segueix bategant? I per què no recordo res de la meua vida?

'No recordes res?' per primera vegada veig una espurna d'expressió a la cara de la Mort. Nego amb el cap. 'És estrany' segueix ella 'Però no es la primera vegada. Això ha passat abans...'

—I doncs, per què t'ha sobtat el fet de que no recordés res, si ja hi ha hagut persones com jo? És impossible que algú no recordi res de la seva vida, no?

'No impossible. Només altament improbable' ens quedem uns segons en silenci. Decideixo trencar-lo però abans que cap so pugui escapar de la meua boca, la Mort parla. 'No pateixis' diu 'ajudar a recordar'.

De sobte noto com si els ulls se'm posesin en blanc i veig tota la meua vida passar per davant dels meus ulls. Ho veig tot, inclús els moments que ningú recorda, com quan ets un nadó i aprens a caminar, o les meves primeres paraules. Inclús veig la meua mort. No és gaire agradable. Després de l'accident tot torna a ser negre. Com quan m'he despertat en aquest lloc. Quan torno a obrir els ulls i miro a la Mort noto una llàgrima relliscar-me per la galta dreta. Em quedo mirant a la Mort fixament. En aquest instant sento com si ja l'hagués conegut abans però no pogués recordar el moment.

—I ara què? —dic.

'Ara', diu ella 'has d'escollir'.

—Escollir què?

'Un record. Un record de la teua vida per quedar-t'hi atrapada per tota l'eternitat.'

—Però com que...?

No tinc temps d'acabar la frase perquè de sobte tot al meu voltant canvia. Ja no som en el desert de marbre on érem abans. Em trobo en un parc. No veig a la Mort per cap banda però segueixo sentint la seva veu dins el meu cap. 'Triaràs un record feliç?' Al meu voltant una jo petita corre darrere la meua mare amb un somriure als llavis. L'escenari torna a canviar

sobtadament. Ara, una jo adolescent és a la seva habitació plorant contra el coixí del seu llit. Puc sentir tot el que ella sent. Em fa mal el pit. 'O un de tràgic?' tanco els ulls amb força i quan els torno a obrir ja no sóc a la meua habitació. Una jo d'uns divuit anys està asseguda en un pupitre. Està avorrida i juga amb el bolígraf que té a la mà esquerra. 'O potser un record quotidià? Avorrit?' Milers d'escenaris passant per davant dels meus ulls a una velocitat impossible. Em tapo les orelles amb les mans mentre tanco els ulls amb força. —Prou! —crido de sobte. I, curiosament, tot para.

Obro els ulls i quan els obro torno a estar en el desert de marbre blanc amb el cel ataronjat i la Mort davant meu.

'Escull' i tot just quan acaba de dir aquesta frase la meua vida torna a començar.

***

Quan em desperto el primer que noto és la fredor del terra. Com si fos un terra de marbre, un marbre massa fred i massa llis com per ser real. Les meves mans llisquen per la seva superfície intentant trobar algo més que només terra, però fallen en la seva búsqueda. Quan obro els ulls tot és negre, fins que deixa de ser-ho. De sobte tot el cel es torna d'un color ataronjat brillant, tant llampant, que sembla que el cel cremi... Arrufo les celles. Jo això ho he viscut abans... oi? Miro al meu voltant intentant buscar respostes però no veig res ni ningú. Abaixo la mirada frustrada. Quan torno a aixecar-la però, a davant hi tinc una dona. La reconec. L'he vist abans. N'estic segura, però no recordo quan. Després d'uns segons de silenci obro la boca per dir "hola" però la dona em talla.

'Has escollit ja?'

Aquesta frase se'm clava al cap com una daga. De sobte ho recordo tot. La meua vida, la meua mort, totes les vegades que he despertat en aquest lloc...

'Hem passat per això masses vegades Renee' diu la Mort 'Ja no puc donar-te més oportunitats.' la Mort suspira i per primera vegada li puc veure un rastre d'emoció a la cara. Sembla trista, pateix per mi, crec. 'Has d'escollir en quin record et quedes atrapada ja.' Aparto la mirada de la Mort. Penso en tots els moments, tots els records, tota la meua vida. Trio un record bonic? O un de trist? La resposta sembla lògica però i si de tant repetir un record una vegada i una altra m'acabo cansant. Em tornaria boja. Crec que seria millor triar un record quotidià. Repetitiu. No... no.

—No puc.

'Com?' diu la Mort. Veig la confusió en el seu rostre.

—No puc triar. —dic— No vull viure només un record. No puc viure només la tristesa, o només la felicitat o la por perquè, la felicitat està molt bé però, sense la tristesa no pot existir. I jo... jo sóc qui sóc gràcies a totes aquestes emocions, no només una. Així que no. No puc triar, ja està. Hi ha un silenci sepulcral. Crec que la Mort es tirarà sobre meu, enrabiada però enlloc de rebel·lar-se en contra meu, només diu:

'Molt bé.'

—Molt bé? —dic jo confosa.

'Porto segles esperant a que algú respongui correctament la meua pregunta. Ets la primera en aconseguir-ho.'

No entenc res però, de sobte, la Mort canvia. Les seves arrugues desapareixen, la seva capa negra i gruixuda cau a terra, deixant al descobert un vestit de tots els colors de l'aurora i en el lloc on hi era el seu cabell rapat platejat, ara hi ha desenes de tresses color terra que li cauen fins a mitja esquena.

—Vida. —dic jo de sobte reconeixent-la.

—Hola. —diu ella amb un somriure als llavis.

Ona Casals
2n BATX A
Fotografies: Pexels

La cara de l'amor

Uns ulls que m'atrapen
com arenes movedisses,
que son tant bonics,
com el mar càlid d'estiu,

d'un color turquesa intens,
decorat amb blanques teranyines,
i una pell fina que els envolta
que transmet un íntim caliu.

Un nas perfecte,
on infinits perfums hi entren,
de mil i una flors,
recollides per intentar fer-li justícia.

El més magnífic cabell de seda,
amb brodats d'or teixits entre si,
que ni tan sols la més fina pluja,
gosa desbaratar.

També uns llavis carnosos,
plens de gràcia i de vida,
que guarden trenta-dos cavalls
de marfil blanc i pur,

d'un color rosat tirant a vermell clar,
plens d'alegria i d'empatia,
són els llavis que a mi em criden,
que a mi em tenen.

Sobretot és ella, com a conjunt,
que estimo amb bogeria,
i que si per mi fos, amb aquest
conjunt, jo hi passaria la vida.

Josep Domènech
2n Batx A

Rêves

Tu es aussi irréel qu'un rêve
Beau comme un rêve
Doux comme un rêve
Parfait, je te rêve

Je rêve de toi
Je pense à toi
Je me réveille avec toi
Juste toi

Maisha Rahman
3r ESO C
Fotografia: Pexels

Incertain

Le lycée est grand
Grand comme l'infini univers,
incertain futur.

Bertran Pérez
4t ESO A
Fotografia: Pexels

In another lifetime

Maybe in another lifetime, we'll find each other in the quiet moments between heartbeats, where whispered secrets and stolen glances speak volumes of the love that binds us across the expanse of the time. In that ethereal realm, every touch will feel the infinite depths of our shared affection.

Maybe in another lifetime, where time's gentle sway slows to a languid crawl, we'll write our love story with the ink of constellations, we'll paint the night sky with the brilliance of our devotion. Maybe, just maybe, we'll find ourselves entwined in a dance as old as time.

But let's pause in this life, where moments slip through our fingers like grains of sand and just enjoy the warmth of our connection. It's in the embrace of our love that we find our true north, guiding us through stormy seas. Our love shines brightest in the tapestry of our shared experiences, so let's cherish each fleeting moment.

Leanne Pamela Barrientos
2n ESO B
Fotografia: Pexels

Things I wish you always remember

I wish that will arrive a day when our problems going to be like a joke.
I wish that will arrive a day when our tears going to vanish like smoke.

But, until that day,
I just want to say:
I'm going to be by your side.
Your wars can be my wars too, if you want.

When you're sad, when you're mad,
I'm going to be there if you need a hug.

I'm only at the distance of a call.
And we're going to fall,
but we're going to fall together.
The pain is never forever,
live changes like the weather.

I'm not going anywhere, without you,
remember that I love you.

It's a windy night of December,
and these are the things you always remember.

Júlia Tineo
2n ESO C

An extraordinary article

Hello people! How is your day going? Did you wake up early? Or perhaps late? Did you enjoy your breakfast? Or maybe you are reading this at midnight? Or maybe in the afternoon? Did you already have your dinner? By the way, I almost forgot that I haven't introduced myself, my name is Michael Karo. -Have you ever wondered how many Michaels there are in the world?- I'm 25 years old, and people usually say that I'm too curious. - Do you think being curious is bad?- And every person I meet tells me I'm annoying, until today. I was at the grocery store and - How often do you go to the supermarket? Which is your favorite supermarket? Who invented the supermarket? - Anyway, and then... What was I talking about? Ah! I remembered - Does this happen to you? You're talking about something and suddenly forget what you were about to say? - So, I was buying some apples, and all at once two reporters stood in front of me and asked "Would you like to be in the newspaper? Before you answer, we know that you are a very... Extraordinary man, so we would love to have an article about you in our local newspaper." Then I answered "Yes, I know who you are, but local newspaper? Are you telling me that everyone in the neighborhood finds me interesting? But I'm a normal guy, why would you want an article about me? When do you want it? I'm a busy person, I'm not sure I'll have enough time.

Are you a busy person? Should I be happy about this? Can I write whatever I want? How long does it have to...-" They interrupted me: "Yes! You can write whatever comes to your mind." "For example?" I asked. "You can talk about what you did today." Then I replied: "So you want it for today, do you? You're lucky that I'm free today. Do you usually have good luck? Do you believe in luck? Ok I will talk about today, although it was really boring, so much that the most interesting thing that happened to me was this. What was the last interesting news you saw? Do you consider yourself interesting?" One of the reporters looked at me amazed: "You have until midnight to send us your article, here is our number, and don't forget to introduce yourself!" I wanted to ask something, but they left in a hurry. Do you always hurry up? Or are you a slow person? Now, talking about the article, I think this is the end of it. Do you like endings? If you don't, I can keep writing. Although... they never specified how long it has to be, they didn't even let me ask! Anyway, should I leave my Gmail or something? Because these questions need to be answered, what were you thinking?

Lina Lahiri
4t ESO D

Lost and found

Should I keep moving? I'm feeling so lost
In this world that's confusing, with lines that are crossed.
I'm wondering if I matter, if I have a place,
In this tangled mess, where I'm running a race.

My friendships are shaky, they're starting to tear away,
And school's got me struggling, day after day.
Life's hitting me hard, it's tough to hold on,
Should I keep going? Or should I be gone?

Deep inside, there's a tiny light,
It reminds me to keep up the fight.
Although stuff might be hard, I'll find my own way,
Through doubts and struggles, every single day..

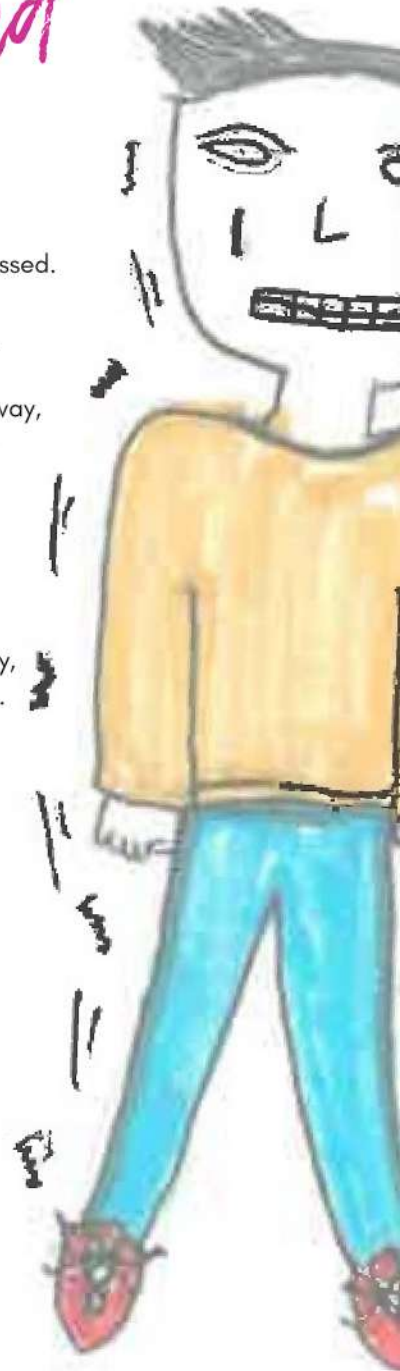
So, should I go on? Maybe, I'll give it a try,
With hope inside and tears in my eyes.
I'll face each challenge, I'll stand up tall,
And keep on going, through it all.

Vanessa Gavino

4t ESO B

Il·lustració: Xyrismae Dimatatac

1r ESO A

A woman I admire

People usually describe some of their relatives or a female idol when it comes to choosing a woman they admire, but I'm choosing my best friend. I may not be able to reflect my genuine thoughts about her because of my poor writing, but I'll try my best.

The first time I saw her I remember fixing my eyes on her pretty hair. To introduce her physically, she has pale skin and curly hair, and the features that stand out the most are her honey almond eyes and cute rosy cheeks. That day she was wearing a black jacket while I was sweating in a sando like a pig. I know it's a petty fact, but it demonstrates how opposite we are.

I have so many reasons to admire her and one of them is her determination. She is strongly capable of making plans and applying herself to setting long-term goals. She's a tryhard girl that fights for what she wants and even if it means stepping out of her comfort zone, she'll go for it.

Moreover, she's also the kind of person who makes you regain hope in humanity because of her wholesome heart. Her willingness to help others without expecting anything in return inspires me and makes me feel I'm well squired.

Not only that, in my eyes she's one of the strongest people I've ever met.

No matter how many difficulties or problems she can't easily get out of, she will show a smile to others no matter how bad she may feel. Still, I'm worried and I would want her to put herself first before anyone else.

I feel privileged to be by her side, she motivates me to improve every day and pursue what I want to achieve by supporting me in any way she can. Also, spending time with her makes life worth living. I hope that people can find someone who can make a difference in their lives like she has in mine.

Princess Husenia
1r BATX C
Fotografia: Pexels

Speed

Faster, go faster
 People running around
 So many people
 Oh, what a crowd

Quickly, go quicker
 Said little Skipper
 I don't want to get there
 A second sooner

Up and down
 People zooming around
 And in between them
 A black figure sits down

It quietly stares
 Looking around
 At the scenery
 That it surrounds

At the blue sky
 The wind in the leaves
 And of course
 The little wildlife

It glances again
 Back at the crowd
 thinking aloud
 Not saying a sound

Oh, what a pity
 That they miss what is pretty
 In their hurry and haste
 They let beauty go to waste

Elizabeth Garcia Basso
2n BATX C
Il·lustració: Brian Martínez
1r ESO C

Die Insel

Leben ist eine Insel
niemand ist da, wann du brauchst
Ich bin ein'Insel, allein

Nick Galindo
2n ESO A
Fotografia: Pexels

Lebenspiegel

Deine schönen Augen
sind mein Leuchtturm in der Nacht
der Kompass im Wald.

Ander Romero

4t ESO C

Il·lustració: Josué Luo

4t ESO

La bruma

Al ir por la carretera, a altas horas, intentando encontrar un lugar donde hospedarme, entre la bruma, salió una figura. Vestía manto negro, que solo dejaba ver parte de su rostro, sus ojos, brasas centelleantes, la única luz que iluminaba a los caminantes.

Quizá era otra viajera, como yo, o un alma deambulante que, de alguna manera, venía a buscarme para darme un mensaje. Puede que fuera de mi abuela muerta, que me recordaba que me mantuviera despierta, porque en esos caminos donde reina la bruma salen al acecho todas las criaturas.

Y no hicieron falta palabras, solo con su profunda mirada me recordó que había de ser valiente, y continuar mi camino sin detenerme, porque tarde o temprano llegará la mañana y toda la oscuridad de la noche queda atrás.

Júlia Martí

2n ESO C

Fotografía: Pexels

Mamá

Mamá, mi mujer favorita,
la mujer que más amo en este mundo.
La que me ha dado la vida,
a la que tengo un amor profundo.

Eres mi modelo a seguir,
te veo a través de mí.
A la luna le pido un deseo,
estar siempre junto a ti.

Eres mi gran tesoro.
Necesito tenerte a mi lado,
para lo bueno y para lo malo,
porque eres el seis de mi dado.

Eres el sol de mis días
y la estrella que me guía.
Por eso, si vuelvo a nacer,
te volvería a escoger.

Ariadna Díaz

2º ESO B

Fotografía: Pexels

Ofidio

Como serpiente que intimida a sus presas, estaba allí encerrada en el húmedo lugar donde la gran verdad saldría a la luz en algún momento. Cuando recordaba vívidamente aquellas palabras que pronunció alguna vez a su hermana gemela, Elisabeth. Prometió siempre estar a su lado, protegiendo esos rizos color azabache, esos ojos color miel, ese cuerpo fino y a la vez elegante. Amaba a su hermana más que a nada en el mundo, pero un día desapareció, como el barco con sus padres. Sin saber cómo llegó ahí y sin recordar nada antes de su llegada. Con un intento de escapada, rasgó las paredes hasta que las uñas se le rompieron, en busca de algo que la ayudara a escapar. Tocó algo que parecía ser un botón. En ese lugar frío, oscuro y lleno de humedad, se iluminaba un corazón con un rayo de esperanza. Al presionarlo, sonó un estruendo y empezó a subir gracias a la plataforma donde ella se encontraba. Se preguntó si eso la salvaría o lo empeoraría todo. Cuando paró de subir, se halló desorientada, en lo que parecía ser una oscura montaña. Rápidamente, huyó del lugar, sin saber la dirección, sin saber el porqué, pero un sentimiento de peligro alertaba a sus cristalinos ojos. Cuando llegó a un bonito prado, algo familiar, se encontró delante de sus delgados pies lo que parecía ser un diario con piel de cuero maltratado. Sentada en el pasto, aún mojado por la fina lluvia de la noche, volviendo a un estado de calma, empezó a leer:

Querida Elisabeth, este diario es un regalo de las indias, del viaje que hicimos. Esperamos que te guste y que disfrutes escribiendo uno de tus tantos relatos fantásticos. Atentamente, madre y padre.

Me quedé sin palabra alguna, según Nathaniel, mi tutor adoptivo, en ese viaje desaparecieron. Con una punzada en el corazón, me pregunté qué pasó realmente. Después de leer sonó una alarma fuerte. Me puse a correr hasta llegar a una ciudad extrañamente conocida. Sin saber cómo, avancé por las calles hasta encontrarme una mansión alejada de los rabaes. Ponía en grande: MANSIÓN DE LOS HEIMLICH. Me acordé de algo, yo me apellidaba así, era extraño, recuperé la memoria un poco, así que llamé al timbre y me contestó una voz muy familiar. Estaba la puerta abierta, y me dirigí al interior. Entré en lo que era mi casa. Viendo el largo patio con flores, ahora marchitas. Seguí adelante hasta la puerta principal.

—¿Hola? Pregunté con intriga

—Oh cariño, ¿no puede ser, te acuerdas de mí? Soy Beth. Sé que todos esto te parecerá extraño, pero tenemos que contarte la verdad. Una que hace años que ya deberías saber. Tus padres, cuando se fueron, los secuestraron. Pero cuando intentaron huir por el oscuro mar, los hundieron, no fue un simple accidente.

Me quedé sin habla. Todos estos años pensando que había sido un accidente. Cómo podía ser. De pronto me mareé y antes de ello vi la cara preocupada de Beth.

Me desperté, había una intensa tormenta. Estaba en un barco, sin reconocer el lugar, pero avancé como si supiera algo. Me encontré con Elisabeth y seguimos adelante. Espera ¿cómo? No entendía nada, intenté hablarle, pero no me salía la voz, de pronto la cogieron por los brazos, parecía que la iban a romper, me fijé y era Nathaniel. No entendía nada, después

pusieron rumbo a lo que parecía una isla. Me desperté. ¿Cómo? ¿Era todo un sueño? No. Parecía demasiado real. Vi a alguien, Nathaniel. ¿Cómo era posible que se mostrara ante mí? Y qué hacía aquí. Me acordé de que él fue quien me tiró a ese agujero, con esperanzas de que la fortuna al fin fuera suya. Me llevé el diario y me vestí, con un arduo esfuerzo por no ser escuchada. Me colé en lo que era su habitación y me encerré secretamente. Era seguro por ahora, quería leer un poco más en busca de información que me pudiera ayudar, me fijé que una página estaba marcada con un papel un tanto demacrado:

Si alguien llega a leer esto, por favor que vaya al bosque de las raspillas, no tengo tiempo para explicar, pero necesito ayuda.

Ese bosque es al que íbamos siempre a pasear Elisabeth y yo. Un bosque de raspillas preciosas. De un tono azulado se tiñeron mis pensamientos, pero me di cuenta de que tenía que irme, al escuchar unas voces acechantes que se acercaban. Salí por la amplia ventana, abriéndola de par en par y junto al viento se coló un olor a primavera. Salí de allí y me dirigí hacia el sur, estuve un rato caminando hasta salir de la ciudad, que desde lejos se veía con un aura gris. Cuando llegue vi que había algo raro, la hierba estaba de un tono grisáceo, avancé por el lugar hasta que vi que había unos cartuchos de bala curiosamente relucientes, con inseguridad seguí adelante hasta llegar a un pantano. Allí me fijé que se marcaban unas huellas. Puse los pies en ellas y entraban ajustadamente, solo había alguien con quien compartíamos tamaño de pie, Elisabeth. Seguí esas huellas con esmero hasta encontrar una ruina, me adentré en ella encontrándome una escena desgarradora. Mi preciosa hermana pálida.

—¡Elisabeth! Qué haces aquí hermanita, qué te ha pasado, estás bien, cómo has llegado aquí, ¿necesitas algo?

—Violet, todo es mi culpa, no me queda mucho tiempo. Cuando nuestros padres viajaron a la India, era para protegernos de Nathaniel. Quiere nuestro dinero, no dejes que su avaricia se apodere de nuestro legado. De tu legado. Cuando escapaba de él soltó sus serpientes por aquí, ten cuidado, son muy venenosas. Se han apoderado de todo este lugar, cuídate mucho, hermanita, sabes que te quiero.

Lo dijo y su luz se fue apagando como una serpiente, dejando su piel atrás, convirtiéndose en una alma pura e incorpórea. A su lado, Violet, que se resignaba a esa verdad, en un mundo con tanta avaricia e incomprensión. Nathaniel apoyó la mano en su hombro con una serpiente, que por su olor la guió por los prados.

Sofía Cereijo
3r ESO C
Fotografía: Pexels

El invierno termina, la primavera llega

El invierno está por terminar,
la primavera está a punto de llegar.

¡Abrid la ventana!
¿No huele a primavera?
No deseo más:
Noches heladas y largas.
Días fríos, cortos, nublados,
sin mucha luz del sol a la vista.

El invierno se entrega ante la
primavera,
que llega con promesas de la luz
sincera.

Oled el olor de la primavera,
la alegría está en la naturaleza:
Cantan los pájaros su llegada,
cuando, sus voces se mezclan,
juntos, suenan como la música
melódica.

El invierno se despide en silencio,
la primavera llega, un nuevo inicio.

Todo de nuevo se despierta,
la naturaleza parece estar en la cresta
de la ola:
las flores florecen, los árboles renacen,
algunos animales resurgen.
El tiempo satisface

Así avanza, acabando,
y continúa...

Shakibul Hussin
4° ESO B
Fotografía: Pexels

El barrio de la libertad

En el barrio de la libertad puedo andar descalzo, teñirme de rosa los pelos de la nariz, cabalgar sin caballo y dar vueltas ensimismadas sin que nadie me moleste. En el barrio de la libertad no soy el vecino loco o el muchacho iracundo. No estoy en las críticas o en los chismes de la gente. No me hacen firmar un certificado conforme estoy de acuerdo en que debo estar conforme, cuando me pregunten en un futuro algo acerca de lo que puede que no esté de acuerdo. Solo soy el tercero de Sant Ramon.

En el barrio de la libertad a veces aparecen forasteros haciendo cola en el Cañete, forasteros extraños que puede que en sus barrios sean gente normal, pero aquí son gente rara. Gente rara que hace una foto a una piedra en el Marquès, o unas caquitas de paloma encima del gato del barrio, o incluso, deciden que es buena idea tomarse una fotografía en medio de la carretera Drassanes, cuando una ambulancia se acerca con sirenas y luces puestas. La ambulancia tiene que parar para no atropellarlos y el tipo que va dentro y que debe ir a urgencias porque se desangra rápidamente, tiene que esperar a que los guiris recojan el muñequito del torero que se les ha caído en la carretera y por ello provocan una corrida de pitidos; y la ambulancia finalmente decide pasar por encima de los extranjeros. En el barrio de la libertad se vive y se deja vivir, hostia.

Pero no puedo afirmar rotundamente que todos los forasteros sean hombres de mal. No les voy a tirar aceite hirviendo por el balcón cuando pasen por debajo, o pegarles con una barra de metal a lo Max Cady, y después hacerme el

tonto y decir "Yo no he sido" o "¿Yo?" Pero si no mataría ni a una mosca" —aunque si la mosca revolotea a mi alrededor en un verano cálido, tranquilo, y el sol pega fuerte, pero fui listo y me hice un toldo con una tela de esas que venden unos hombres extremadamente morenos, y estoy durmiendo en una hamaca, con tan solo un bañador azul puesto, en mi terraza, con unas Ray-Ban y un vaso de agua fría *on the rocks*... mataría a la mosca—. En fin, no todos los guiris tienen la intención de irritar. No voy a generalizar y decir que todos son así, unos papanatas. Puede que haya alguno que simplemente quiera observar un poco este hermoso barrio, porque no puedo negar que el barrio es hermoso. Es que mira que es bonito. Es normal que se sientan atraídos al mirar las antiguas murallas, las cuales desconozco si son del periodo de la alta edad media, o la baja, no lo sé. Si alguien me lo puede decir cuando se hicieron los muros, me alegraría, merci.

El barrio, por otra parte, tiene historia. De ser la periferia de la ciudad, al barrio chino y a muchas cosas más. Si los guiris se acercan para aprender historia, que se acerquen, hombre, no hay problema; aquí se vive libremente, no te vamos a escupir. Tu pasa, adéntrate, haz lo que te apetezca, pero siempre sabiendo que no es tu barrio, no vives aquí, eres algo pasajero. Como te veamos tirar un trozo de papel de aluminio al suelo, te desnudamos y te colgamos boca abajo de un cable de luz que va de balcón a balcón, ve con cuidado. Pero si no has hecho nada malo, tú, cálmate y disfruta de la vida, no te preocupes. Aprende, muchacho, aprende e intenta comprar en los comercios locales antes que gastarte tus ahorros en El Corte Inglés, aunque no sé si los guiris van allí a

comprar. No lo sé muy bien, si alguien ha indagado sobre el tema, que me lo explique, me iría bien saberlo para confirmar esta hipótesis.

Por otra parte, hace un tiempo en el barrio de la libertad apareció un cúmulo de personas progres gritando al unísono: *Visca el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans! Visca l'anarcosindicalisme! Fora el patriarcat!* Yo concurría por allí y entonces un muchacho me lanzó una lata de cerveza y provocó en mi persona una pequeña herida en la parte trasera del único cráneo que tengo. Me dolió, no puedo negarlo, pero... ¿Quién quiere oír mis quejas? El dato importante es que el joven sindicalista, después de herirme, me escupió y me gritó: *Feixista! Fora de la nostra terra!* No entendí muy bien por qué me atacó, así que me acerqué para preguntarle, pero parecía un animal rabioso e intentó morderme. *No volem fatxes aquí!, me dijo. Però si jo no sóc cap faixista, sóc el vostre camarada,* le dije con el tono más apacible que mis cuerdas pudieron hacer, como si tocara la guitarra con la técnica *chicken-picking*. *Portes una bandera Nazi a l'hombro, això et converteix en un fatxa,* fueron sus palabras de reproche. Miré mi chaqueta y observé que no era así, la supuesta bandera que llevaba en el hombro derecho no era la bandera Nazi, sino la de La República de Weimar, de hecho, era solo un parche con los colores de la bandera alemana. El sindicalista me volvió a escupir y tiró otra lata de cerveza, con una estrella dorada como portada, en dirección a mi cabeza. Mi reacción fue de completo silencio y nula ira. El aparente estudiante, sindicalista, progresista, comunista, de mente abierta... era un completo ignorante, y eso le pasaría factura, así que me limité a callarme y a apartarme, pero de repente otro estudiante gritó, señalando hacia un trájín de personas que se acercaban: *Les forces opresores han arribat! Força sindicat! Y saltaron todos los estudiantes contra los piolines, y estos, antes de intentar apaciguar las cosas, saltaron*

también sobre ellos, disparando balas de plastilina y piedras, hechas por niños de guardería en clase de manualidades. Los estudiantes respondieron con otro tipo de armas, botellas de Vichy Catalán con gasolina como bebida y un trapo como tapón, y las tiraban por el aire, encendiendo el barrio y quemándolo todo. *Lluitem pels drets humans i la gent del barri!,* decían mientras el barrio de la libertad se consumía por las llamas. Mientras sus agravios se expandían como el fulgor de las bombas lanzadas por la Luftwaffe. Mientras los contrastes ejercían una lucha con presuntos objetivos ideológicos, correctos, prestigiosos y bondadosos, pero con decadentes resultados que hacían que la práctica y la teoría estuviera tendida de un hilo demasiado fino. *Dies irae, querido lector. Dies irae.*

Pero ni con todo el Hass de Heinrich Himmler se podría derrumbar los edificios del barrio de la libertad. Ni con una guerra relámpago se podría conquistar el barrio de la libertad. Ni ningún agente de la Gestapo podría infiltrarse y acabar con nosotros. Porque en este ajeno lugar tanto los vertebrados como los invertebrados son bienvenidos. Tanto los buscados como los que buscan. Tanto los que ríen como los que provocan la risa. Este sitio es el sitio de los sin sitio y todos aquellos que dieron un mal paso y cayeron, pueden levantarse y seguir hacia adelante sin que nadie les intenté volver a tumbar. *Auf Wiedersehen.*

Adrià Vicente
2n BATX A

Il·lustració: Dyland Medina
1r ESO D

Cuando cae la noche

Cuando cae la noche
la luz se torna oscura.
Pero lo que esconde
no es más que una tortura.

Ve siempre con cuidado
con aquello que temes.
Ten en cuenta que el pasado
aunque no quieras siempre vuelve.

Cuando cae la noche
hay un mundo nuevo:
lo que antes era claro
ahora no es más que un sueño.

Pol Sargatal
1r Batx A
Fotografía: Pexels

**L'EQUIP EDITORIAL
DE LA REVISTA**

Ana Sánchez
Gabriel Barragán
Guillem Motos
Bruno Caste
Judith Terrats
Jordi Gutiérrez
Imma Remiro

Xyrismae Dimatatac
Brian Martínez
Josué Luo
Dyland Medina

**DONA L'ENHORABONA A
TOTS ELS PARTICIPANTS I
GUANYADORS!!**

Sant
Jordi
2024